

مکرون: بر سر تحریم ایران با آمریکا سازش نمی کنیم

شود. مکرون سیاست «فشار حداکثری» دونالد ترامپ رئیس‌جمهور آمریکا را مورد انتقاد قرار داده و گفت که این رویکرد نتوانسته است آنچه مداخله ایران در منطقه عنوان کرد را متوقف کند یا اطمینان حاصل کند که به سلاح هسته‌ای دست نخواهد یافت. مکرون

که در هفتاد و پنجمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل به صورت ویدیویی سخنرانی می‌کرد، در این باره بیان کرد: ما بر سر فعال کردن مکانیسمی که آمریکا پس از خروج از توافق هسته‌ای

رئیس‌جمهور فرانسه در سخنرانی در سازمان ملل با بیان کردن این که اقدام واشنگتن به بازگردانی تحریم‌ها علیه ایران موجب کارشکنی در شورای امنیت می‌شود، گفت: فرانسه بر سر این موضوع سازش نخواهد کرد. به گزارش ایسنا به نقل از خبرگزاری فرانسه ۲۴، امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه روز سه‌شنبه گفت که اروپا بر سر اقدام واشنگتن به بازگرداندن تحریم‌ها علیه ایران با آمریکا سازش نخواهد کرد و هشدار داد که این بازگردانی تحریم‌ها می‌تواند موجب کارشکنی شورای امنیت و افزایش تنش‌های منطقه

چرا به شعارها دلخوشیم؟!

احمد بخشایش اردستانی می گوید: «جامعه خودش دوست دارد شعار بشنود، تبلیغ ببیند، وعده تحویل بگیرد حاشیه‌ها پررنگ تر از متن باشد و… این جامعه است که سیاستون را وادار می کند حتی دروغ بگویند اما این روش تا یک جایی جواب می‌دهد چون جامعه بالاخره دچار شعارزدگی می‌شود و خبره‌تر از شعاردهندگان به جست و جوی اندیشمندانه تری روی می‌آورد از این رو باید گفت در پایان دوران شعارزدگی و وعده گرایی هستیم چون جامعه رشد کرده و فهمیده تا گردش‌نخبگانی صورت نپذیرد آش همین آش و کاسه همین کاسه است!»

آفتاب یزد – رضا بردستانی: اساسا با یک جامعه سیاسی – اجتماعی مواجه هستیم که سر نخواستن، ذره‌ای کوتاه نمی‌آیند مثلا ما این رئیس‌جمهور را نمی‌خواهیم، این مجلس دیگر کارایی ندارد، لاریجانی اصلا رئیس‌مجلس خوبی نیست، و صراحتا این مسأله مطرح می‌شود.

برای مثال از یکی از نمایندگان مجلس یازدهم سؤال شده بود که چه کسی برای ریاست مجلس مد نظر است و او بلادرنگ پاسخ داده بود: «امیدوارم هر کسی که بشود مثل لاریجانی نباشد». خلاصه مطلب اینکه ما خوب می‌دانیم چه نمی‌خواهیم اما راجع به اینکه چه می‌خواهیم یسا نمی‌فهمیم یا اینکه می‌گوییم این فرد عوض بشود هر کسی جایگزین شود از گزینه فعلی بهتر خواهد بود. مثلا احمدی‌نژاد یا خامنه‌ی برود هر کسی جای آنها بیاید بهتر است. مسئله چیست و راست هم نیست. این مسئله متأسفانه تبدیل به عارضه شده است و شاهدیم که روز به روز سیر نزولی طی می‌کنیم.

الان حدود ۱۱۰ روز است که مجلس یازدهم کار خود را شروع کرده است و هر روز برای خبرنگاران خوراک و به اصطلاح حاشیه درست شده است. یک روز مسئله غزیه‌بان، یک روز سفر قالیباف به اهواز، یک روز فیش‌های حقوقی، روز دیگر اجبار به ازدواج و…اخیرا هم مسئله ماشین. و جالب اینکه سر هیچ مسئله‌ای دفاع قابل قبولی هم انجام نشده است. گفته می‌شود قرار بود مجلس انقلابی گره‌گشایی کند پس جریان ماشین چیست؟ پاسخ می‌شود اینکه چیز مهمی نیست در اودار گذشته مجلس هم بوده است ما هم فرض را بر صحت ادعا گرفته ایم. خوب اگر قرار باشد این مجلس مانند مجلس قبل باشد پس چرا این همه عدم کارایی مجلس قبلی را در بوق و کرنا کردید؟ این روزها از هر روزنه‌ای، صدای نقد دولت به بیرون درز پیدا می‌کند. همه از دولتی می‌گویند که خوب نیست، مانع است، کارشکن است و… همه هم منتقدان از مجلس گرفته تا خیلی جاهای دیگر اما در این میانه بازمه قرار است تنها دلخوش به رفتن روحانی باشیم اما این که چه کسی جای روحانی می‌نشیند اصلا مهم نیست!

احمدبخش‌شایش اردستانی که جامعه‌شناسی سیاسی می‌داند و روزگاری نماینده ی مجلس بوده در این باره می‌گوید: «با آن تفکری که وارد مجلس شده نتوانستم خارج شوم، من معلم دانشگاه بودم، مدرک خود را از دانشگاهی در استرالیا اخذ کرده بودم، راهی مجلس شدم که گرگ‌گشایی کنم اما تازه آن جا بود که دیدم داستان با آن‌چه ما فکر می‌کردیم از زمین تا آسمان تفاوت دارد.»

این روزها سخت‌نگرانیم که این عارضه ی این نباشد هر که می‌خواهد باشد و این نباشد شخصی از قبیله و نسله و حزب سیاسی من باشد بازمه دارد ریشه می‌دواند! مجموعه ی این نگرانی شد صاحب‌ها با بخشایش اردستانی که در ادامه می‌خوانیم.

■ جامعه یک موجود زنده و پویا است

احمد بخش‌شایش اردستانی در پاسخ به موضوعات مطرح شده و نگرانی‌های موجود ابتدا مقدمه گونهای می‌گوید: «اولین نکته‌ای که باید متذکر شدن این است که جامعه یک موجود زنده و پویا است. درست است که مجموعه‌ای از افراد و درخت و ساختمان و روستا است اما خودجامعه هم زنده است و حرکت دارد. و متناسب با رفتار افراد جامعه، هم فکر دارد و هم رو به جلو می‌رود. در این جامعه یکسری آداب و رسوم و عادات و فرهنگ وجود دارد. کاری را برخی از افراد انجام می‌دهند و تکرار تکرار و تکرار… عادت را تشکیل می‌دهد و مجموعه عادت تشکیل‌دهنده فرهنگ است.»

■ مردم ما دوست دارند تماشاگر باشند!

وی ادامه می‌دهد: «بخشی از ویژگی‌های فرهنگی جامعه در عنوان سؤال مطرح شسد. در جامعه تک بعدی ما شمار این گونه افراد زیاد است. همه ی اشخاص دوست دارند مشکلات شخصی‌شان حل شود اما روحیه جمعی آنها کمتر است. جامعه ما علاقه مند به افراط‌ها و تفریط‌ها است. دانش‌جوی جامعه ما شب امتحانی است. مردم ما دوست دارند تماشاگر باشند. یک سری ویژگی‌ها و عادت فرهنگی وجود دارد که خاص هر ملتی است. هر شهری ویژگی خاص خودش را دارد. مثلا برخی از شهرها مهمان پذیر و خونگرم هستند و معدل این ویژگی‌ها جامعه ایران را می‌سازد.»

■ از ویژگی‌های جامعه ایران مقایسه گری است

بخش‌شایش اردستانی اظهار می‌دارد: «ما یکی از ویژگی‌های جامعه ایران مقایسه گری است. مثلا وقتی چند نفر از افراد جامعه به سمت کشوری مثلا ترکیه، کانادا یا آذربایجان سفر می‌کنند و ثبات فرهنگی‌ها و حرکت تدریجی زندگی را می‌بینند طبیعی است که از آن جا متأثر می‌شوند. وقتی می‌بینند از واژگان مشابهی استفاده می‌کنیم مثلا دموکراسی و مردم سالاری اما شیوه عمل متفاوت است. مثلا اگر یک رئیس‌جمهور یک نختست وزیر حتی اگر ۵ سال از فعالیتش گذشته باشد و اشتباهی را مرتکب شود عذرخواهی می‌کند و استعفا می‌دهد

مردم هم عذرخواهی را می‌پذیرند. ولی در جامعه ما چنین فضایی وجود ندارد. یعنی اگر فردی صاحب‌صندلی شود می‌خواهد تا آخر به آن صندلی تکیه دهد. از آن طرف ما بسیاری از مناصب را امانت می‌دانیم. امام علی(ع) می‌فرماید این قدرت در دست ما امانت است. نه سفره و نه طعمه. اما متأسفانه می‌بینیم افراد پس از ورود به این امانت به چشم طعمه نگاه می‌کنند و کم کم یک ویژگی فرهنگی در جامعه شکل می‌گیرد. که اگر می‌خواهی کار داشته باشی باید صاحب پست شوی آن هم نه یک پست معمولی بلکه پستی که توانایی اهرم کردن داشته باشد. و همین مسئله باعث می‌شود افراد برای رسیدن به این پست‌ها تلاش زیادی بکنند. در این تلاش شعارهایی را مطرح بکنند که مورد پسند توده مردم است.»

■ از دیگر ویژگی‌های جامعه ایران روگردانی از حقیقت است

این استاد دانشگاه می‌افزاید: «از طرف دیگر ویژگی‌ای که جامعه ایران دارد این است که حقیقت را بسر نمی‌تابد. مثلا وظیفه یک نماینده مجلس نظارت و قانون‌گذاری است ولی شهرت‌شان‌ها از نماینده مسائل دیگری را مطالبه می‌کنند. و این سبب می‌شود که نماینده دست به تبلیغ بزند و غیر واقع صحبت بکند و چیزی را ارائه بدهد که در حیطه کاری او نیست. وقتی وارد فضای واقعیت شود متوجه می‌شود. قادر به عملی کردن شعارهای خود نیست. بنابراین مایوس می‌شود. و در نتیجه یاس کارهای عام‌المنفعه را فراموش می‌کند. بنابراین اولاً تلاش می‌کند در طی این چهار سال صندلی خود را برای چهار سال بعد و حتی سال‌های بعدتر حفظ کند تا مشکلاتش مرتفع شود و وارد منافع شخصی می‌شود.»

■ همه ی مجالس شعار انقلابی یونن دادند نه فقط مجلس یازدهم!

نماینده اسبق مجلس شورای اسلامی با اذعان به این مسئله که: «همه مجلس‌ها شعار انقلابی دادند» یادآور می‌شود: «مگر این مجلس با مجالس قبل فرق دارد؟ افرادی کاندیدا می‌شدند بعد از تأیید شورای نگهبان وارد عرصه انتخابات می‌شدند. این مجلس هم همان است تفاوتی در هویت مجلس نمی‌کند. حالا این مجلس ادعا می‌کند که من انقلابی و ولایت مدارتر هستم و تلاش می‌کنم مشکل را حل کنم. الان در روز روز از آغاز به کار مجلس گذشته است کدام مشکل کشور حل شده است؟ اینکه مطرح شد برای خبرنگاران حاشیه درست شده است چون توجه رسانه و خبرنگاران به حواشی است. چون مردم ما هم بیشتر علاقه مند به حاشیه هستند. حاشیه انسان را سرزنده‌تر می‌کند. لذا روی ماشین، حقوق و منزل نماینده خیلی توجه می‌کنند.»

بخش‌شایش اردستانی که خود روزگاری یکی از صندلی‌های سبزر بهارستان را در اختیار داشته می‌گوید: «بنده می‌گویم هیچ مشکلی ندارد که این امکانات برای نماینده وجود داشته باشد اما نماینده هم باید وجدان کاری داشته و برای منافع مردم کار بکند. یک قاضی که تا وقتی پشت صندلی خود راحت نباشد قضاوتش درست نخواهد نبود. نماینده هم باید در ابتدا در حد متعارف از این امکانات استفاده بکند اما در کنار آن به فکر حل مشکلات مردم باشد. و اگر هم در این کار توانا نیست از مشاوره‌های مردمی استفاده کند. یا برای حل این معضل که عده قبلیلی به مافیای تبدیل شده و سرمایه دار می‌شود و عده کثیری فقیر روی مسئله مالیات متمرکز شود. و از این اشخاص مالیات تصاعدی دریافت کند تا جامعه را به سمت تعادل بکشاند.»

■ بسیاری از مقامات ما سخنران خوبی هستند

وی ادامه می‌دهد: «مردم نگاه می‌کنند که رهبران‌شان چگونه عمل می‌کنند. آیا حرف و عمل‌شان یکی است؟ بسیاری از مقامات ما سخنرانان خوبی هستند تا عمل‌کنندگان خوب. در نتیجه جامعه‌ای زنده است اما دچار سگار سگ‌شکنگی و حیرانی می‌شود که چرا چیزی می‌گویند که عمل نمی‌کنند؟ و همین امر موجب می‌شود مردم به حواشی علاقه مند شوند. انقلاب در اثر عوامل رهبری، دین و حضور مردم به وجود آمد.»

استاد دانشگاه صربستان:

اروپا راهش را از آمریکا جدا کرده است

نشان داده در صدر کشورهای مبارزه با تروریسم شکست اخیر واشنگتن در شورای امنیت سازمان ملل در به انزوا کشاندن ایران اشاره کرد و افزود: ترامپ اکنون در اقدامات خود علیه ایران، حمایت اروپا را ندارد و در واقع باید گفت واشنگتن در یک انزوا ی سیاسی قرار گرفته است. وی به اتهامات تھی و بی‌اساس ترامپ مبنی براینکه ایران تهدیدی برای امنیت جهان است، تأکید کرد: ایران از حمایت تقریبا تمامی کشورهای عضو سازمان ملل برخوردار است و با اقداماتی که

aftab.yz@gmail.com

در جایگاه فعال کردن آن قرار ندارد، سازش نمی‌کنیم. این موجب کارشکنی در اتحاد شورای امنیت و تمامیت تصمیم‌های آن خواهد شد و باعث ایجاد خطر تنش‌های بیشتر در منطقه خواهد شد. او افزود که چارچوب‌های اضافی برای کنتر آمدن موثر با برنامه هسته‌ای لازم بود و باید «ظرفیت تکمیل» توافق هسته‌ای وجود می‌داشت. مکرون ادامه داد: این‌ها تضمین می‌کرد که ما بتوانیم به برنامه موشکی ایران و ثبات زدایی آن در منطقه پاسخ دهیم.

سیاسی

کنگره ایرانیان کانادا: دولت کانادا به تحریم‌های ایران پایان دهد

کنگره ملی ایرانیان کانادا در بیانیه‌ای از دولت کانادا خواستند طرف‌های توافق هسته‌ای را ترغیب به مذاکرات پیرامون پایان دادن به تحریم‌های ایران کند. به گزارش ایسنا، کنگره ملی ایرانیان کانادا در صفحه توئیترش نوشت: ما از دولت جاستین ترودو می‌خواهیم از تلاش متحدان اروپایی کانادا برای حفظ توافق عدم اشاعه هسته‌ای با ایران حمایت کرده و تمامی طرف‌ها را تشویق به مذاکره دیپلماتیک برای پایان دادن به تحریم‌های فاجعه بار علیه مردم ایران کند.

امروز: همان فردای دیروز است

«بزرگین» روزنامه‌های ایران

در این ستون –بی‌هیچ دخل و تصرفی– گزیده‌ای از مطالب روزنامه‌های سراسری کشور را، فردای انتشار می‌توانید مطالعه کنید.

اطلاعات: امنیت ملی یعنی امنیت مردم
روزنامه اطلاعات در یادداشتی به دنبال پاسخی برای این پرسش رفته که: «چطور مدیر یک کاتال معلوم‌الحال را از پاریس بیرون می‌کشید و دستگیر می‌کنید اما متعزبان به جان و مال و ناموس مردم در خیابان جولان می‌دهند؟»

نویسنده در ابتدای یادداشت خود خاطرنشان می‌کند: «اگر برخی از مسئولان را نمی‌شناختم باور می‌کردم که این‌همه اهمال و انفعال که این روزها در مقابل حملات بی‌شمار و وحشیانه به مردم برای سرقت اموالشان در خیابان صورت می‌گیرد، بی‌تربید از روی عمد است و دستوری محرمانه برای عدم مقابله جدی صادر شده است؛ «اقدام، فقط به اندازه خالی نبودن عریضه». حال

که چنین نیست، انسان میوهت می‌ماند که چرا حاکمان همچنان در عالم خودشان هستند در حالی که فائزند در اندک زمانی به شدت از این آمار برای همیشه بکاهند. اگر نمی‌توانند قیمت دلار را پایین بیاورند، چرا لاف‌ل ققه‌هایی را که هر روز برای سرقت اموال مردم بلند می‌شود پایین نمی‌آورند؟

نویسنده برای حل معمای خود سه فرضیه را مطرح می‌کند:
۱ – این عزیزان چون خودشان با محافظان تردد می‌کنند اساسا از حال مردم در خیابان‌ها بی‌خبرند و چه بسا اخبار و کلیه‌های گرفتار شدن کوچک و بزرگ در چنگال کفتاران حتی در روز روشن، به رؤیت مبارکشان نمی‌رسد. شاید این اخبار چون مربوط به جناح‌بازها، آمریکا، پرونده‌های امنیتی، انتخابات ۱۴۰۰ و اموری از این قبیل نیست اطرافیان آن را منتقل نمی‌کنند.

۲– عزیزان از همه چیز خبر دارند ولی حساسیت مایوس نبند، آنچه مثل نظام را تهدید می‌کند صد برابر حساسیتشان نسبت به آن چیزی است که جان و مال و ناموس مردم را در معرض خطر قرار می‌دهد.

۳– عزیزان از اوضاع خبر دارند و حساسیت لازم را هم دارند ولی در مرحله قلب. در واقع کسی در جایگاه‌های بالا و میانی و پایین نهادهای انتظامی و قضایی و امنیتی، نگران بازخواست‌شدن در صورت کوتاهی در برخورد با این شرارت‌ها نیست. مثلا یک قاضی هرگز جرأت نمی‌کند متهمی را که به اصطلاح «تشویش اذنان» کرده و برچسب امنیتی خورده، با وثیقه کم موقتا آزاد کند اما اگر شرور سابقه‌داری را که منتهم به «تجاوز به جان و وثیقه کم هم آزاد کند دستور خاطر است.»

در بخش دیگری از این گزارش می‌خوانیم: «وقتی امنیت و حیثیت نظام مطرح است، قاردرید درش‌ها از پاریس به کشور ثالث کشانده و دستگیر کنید و برای دستگیری دیگری جنگنده هوا کنید، اما شرر چند چاقوکش خیابانی را نمی‌توانید از سر مردم کم کنید؟ آیا اشرار فقط باید مرزی باشند و مرتبط با برخی کشورهای منطقه و مسئله باید رنگ سیاسی – امنیتی به خود بگیرد تا اقدام اساسی کنید؟ ما حال آیا معضل شروران خیابانی را راه‌اندازی «گشت تیمهای ضربت در محلات» حل می‌شود؟ این اقدامات مقطعی فقط در حد دلخوشکنک بودن خوب است، مانند خیابان‌گردانی ارادل که مهمترین ثمره آن رسمیت‌بخشی به جایگاه شروران در محل است.»

آیا این شرارت‌ها با پخش چند گزارش آقای داود فتحعلی‌زاده از تلویزیون و مفتخر کردن بینندگان به دیدن نمای یشت سر چاقو‌کشان و آدم ربایان و متجاوزان کاهش می‌یابد؟ این گزارش‌ها که معمولا با چند توصیه پلیس و گزارشگر ختم می‌شود دقیقاً در جلوگیری از جرم اثر معکوس دارد.»

نویسنده در پایان متذکر شده است: «متأسفانه از ۲۰سال پیش که با انتشار یادداشتی تحت عنوان «مردم در اولویت چندم؟» همین مسئله را – یعنی عدم حساسیت کافی حاکمیت به امنیت، ایمنی و حال و روز مردم در مقایسه با سختگیریهای شدید در مورد آنچه به امنیت منتهم می‌شود – یادآوری کرده و بعدها به صد زبان تکرار کردم، تا کنون تغییرات محسوسی رخ نداده است. ظاهرا باور ندارند که هر نوع اقدام امنیتی و از جمله حضور راهبردی در منطقه هر مقدار هم ضروری باشد، اگر همراه با تأمین امنیت کافی برای مردم و به طور کلی رضایت آنها از عملکرد مسئولان نباشد خود یک خطای بزرگ راهبردی است.»

جوان را نکوش نگرید ستودید

روزنامه جوان در ستون سرمقاله، به مستند «کودتای خرنده در سیاه» که اخیراً از شبکه ی بی‌بی‌سی پخش شده، واکنش نشان داده و در ۹ بند به طرح دیدگاه‌های خود پرداخته است.

